

Pesten csötörtökön aprilis 21^{kén} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

Szeretők sziklája.

(Történeti monda.)

Midőn a' nyolczadik században Mórok tapodták a' szép spanyol földet, Granadában egy hatalmas mór fejedelem uralkodott. Pompa sugárzott márvány lakhelyéről, és drágakövek nehezítve ékesíték díszruháját. — De Amina volt kincseinek legszebbike, egyetlen leánya, élékeny, érző lelkű. Mint szépen nyílt rózsa, szépségének tövisével sokszívet megsebesite már a' nélkül, hogy a' szerelem örömeit és fájdalmait maga tizennyolcz évéig érzette volna. Szerette a' szabadságot 's nemzetét; utálta a' keresztényeket, mivel irántok a' megvetésnek magva már gyermeki szívébe oltatott. — A' fejedelemnek legforróbb kívánsága volt nagy nemzetségét férjfi utód által szaporitva látni: de mivel csak ezen egyetlen egy leánya volt, az vigasztalá, hogy majd unokák, törzsökének új ágai, mentik azt meg elszáradástól. — Egy rokon, udvaránál nevelt, fejedelmi vérű ifjat jelelt-ki azért Aminájának férjül. — Amina is legtöbbre becsülé Elgorint minden udvarlói 's imádói között: de „testvér“ névnel többet nem engede Elgorinnak. — A' köztörténetek azonban megmásíták elhatározását. Sebes győzelemmel közelgett a' spanyol sereg Granada falaihoz; vezére a' sevillai herczeg. — Az ellenség is hirdeté vitézségét, és aggodalommal beszélte győzödelmeit. — Sok Mórt fűzött már karja rabszija, 's a' granadai fejedelem is nem egykor hátrált előtte. — Ezen dúló keresztény herczegnél jobban egyet sem utált Amina, 's midőn közeledésének híre hozzá is eljuta, nagy hévvel hivatá szobájába Elgorint, 's így szólítá-meg atyja jelenlétében. „Elgorin bátyám! ha ezen kevély Spanyol, mint rabszolgát, veted lábainhoz, Amina hálás szíve a' granadai herczeg leányának kezével jutalmazza-meg vitézségedet.“

Hathatós rugonya nem volt Elgorinnak az elszántságra Amina kezénél; de visszaborzadt gyáva félekeny szíve, ha a' hős Spanyolnak vitézségét a' magáéhoz méregeté. — Árulást, és cselt

szövött tehát rossz lelke, 's leghivebb szolgájával, álruhában, mint zsidó kereskedő vegyült a' spanyol sereg közé, és egészen a' vezér sátoráig nyomult. — Itt két Spanyolt kémlelt-ki, kinek a' pénzbeli ígéretek szivökből minden becsületet kitörlnének, 's gyalázatos árulásra használták magokat. — Adolarban, a' sevillai herczegben, vitézség a' kegyes buzgó szívvvel ölelkezett össze, 's esthajnalkor csendes egyházában hálára olvada lelke az iránt, kit a' gyenge halandók csak hittel ismernek. — Egy illy perczben, hol a' vitéznek lelkét a' szent hely számolyánál fenntebbi érzések tölték-be, lopódtak az elfedett árulók az egyházba, 's reá rohanván száját betömték, megkötyözék a' védtelent, 's mellék-utakon repültek gazdag zsákmányukkal egész Granadáig. A' spanyol sereg csak későn érzé vezérének eltűntét. — Dobogó szívvvel hallá Amina a' híres vezérfogolynak megérkeztét, 's alig várható-be azon perczet, melyben lábainál láthatja a' Spanyol fetrengve, kit képzelődése szörnynek festett-le. Elgorin sieté foglyával Aminához; midőn ez fegyverzőrejt hallván az előszobákban kevély elbizottságában nyit ajtót, 's merevedten állapodék-meg. — Egy varázsképp állott szeme előtt, millyenről még soha sem álmodott. — A' ritka szépségű herczeg fekete bársonba vala öltözve, melly szép ábrázatját, mint sötét boltozat a' csillagot, még szebben tündökölteté; melljén egy tiszteletkereszt vitézségi jelül ragyogott; fekete hajfürtjeit fehér tollakkal diszló kalap fedte, mellyek szerényen konyultak le vállaira. — Nehány perczü bámulás után akadozó hangon kérdé Amina: „ez a' sevillai herczeg?” Adolar, ki fogva is fenntartá magos fejedelmi állását, 's csak félig hajla-meg a' fejedelmi lány előtt, szép szava hangjától megilletődve tekinté reá. — Két pillantat összeütközék, 's mint csak egy villámsugár szükséges a' lánglobbanásra, úgy csak az egyetlen első pillantat is egygyé olvasztá a' már lélekben rokon szíveket. — A' diszruhába öltözött Amina szépsége nagy hatást tön Adolar szívébe. Amina szemeiből tüztenger lövelt reá, és az ifjúság hajnala gyönyörűre pirkítá gyenge arczeit. — Amina elfelejté a' herczeget megalázni, utálni; 's bájai szemlélésében magát is; vigasztalás és dicséret hangzott ajkain, 's a' szelidség angyala ezen szavakat kölcsönzé ajkainak: „Mánál szebb ünnepet nem ültek a' Mórok, midőn egy illy érdemes foglyot nyerhettek: de ne gondold, hogy ők 's atyám benned felejtni fogják a' herczeget, kit már nemes tulajdonságai is nem szolgává de uralkodóvá emelnek.“

Adolar a' nem várt kegyre így felelt: „a' nemes lelkek részvéte 's a' szívet felemelő ártatlanságnak öntudata azon nyájas támaszok, mellyek a' nehéz békák nehezebb lánczeit is gyenge szalaggá változtatják.“

A' méregbe fulladó Elgorin szavába vágott a' herczegnek, 's parancsoló és feddő szóval szólítá-fel, hogy őt követné. — De ez maradt; — míg Amina, látván Elgorinban a' felháborodott mérget, és tartván, hogy a' herczeg ellen kitörhetne az, nyájas tekintettel inté őt engedelemre. — Néma meghajlással, de hálát bizonyító tekintettel vált-meg a' fegyvertelen de bátor Adolar. — Elgorin bezáratá őt, azután Aminához sietett, kit egy boldogsági édes reményálmából rezzente-fel. — „No szép fejdelemné — szólt a' szerelemfáltás hangján — talán a' Spanyol után merengnek gondolatid? Meggondold, hogy midőn fődet a' menyasszonyi koszorú diszesitendi, az övé felett halál pallosa dühöng. — Így válik-el, ha a' méhkirályné fogva, serege utána vész!“ — 'S ment; egy heves megvető pillantattal kísérté Amina: de midőn magán volt, térdre omolva könyörge a' nemzetek urának annak szabadtásáért, kit maga vont veszélybe. Azután atyjához sieté, kit nyájassággal arra birt, hogy a' herczeget nem veté setét tömlöczbe. De kevés volt ez neki; szabadtása volt szívének fő feladása. — Így változtatá-el egy percz egész valóját. — Az eddig keblében gyenge zephyrként lengő érzetek erős zivatarrá változtak; boldogsága azon férjfiú jóllététől függött, kinek, mielőtt szép alakja szerelmet nem indíta szívében, legnagyobb üldözője volt. Róla gondolkodott, felőle álmódott, 's majd nyájas majd boldogtalan képen látá jövőjét. — De kiszabadítá őt atyjának határozása ezen érzetek zavarából. —

A' granadai fejdelem, néha nemes szeszélyek rabja, barbari érzésű volt; gyönyörködött az állattusákban, 's ha emberek viaskodtak a' vadakkal, és néha áldozatok lettek a' fenéknek, még könnyörülő érzés sem kelt belsőjében. — Illy viadalra ítélé most a' nemes herczeget is, 's csak ez által nyitá neki utat megszabadtására. „Menj édes leányom! vidd te ezen kegyes hirt a' herczeghez, és mond-meg neki, hogy csak egyedül vitézsége, és te kedves leányom, az ő szép védelmezője, birt engemet e' kegyes ítélet-hozásra. Kegyelem-hozójának menyasszonynál illőbbet hiszen alig rendelhetni; mert, ha a' győztes Elgorin visszatérend, gondolom, kezedet díjul veendi!“ —

Amina elfogadta a' követséget; oda hagyá szobáját, de Elgorin ellen határtalan gyűlölség fészkelte szívében, midőn gyalázatos módja ismeretes lön előtte, melylyel a' herczeget hatalmába keríté.

Mig ezek történtek, Adolar vassal korlátolt börtönében nehéz gondokba merült-el. Nem a' halál félelme szállta-meg lelkét, csak a' dicsőség hervadó reménysége után sovárgott az. — 'S most jelent-meg elkomorult egén egy szelid csillag, és kellemesen lepetett-meg, midőn ajtaján a' vad örnek képe helyett egy nyájas védangyal lépett-be. — Több perczbe került, míg Amina öszveszedé bátorságát, és

szivre ható zavarral földre szegzett nedves szemekkel hirdeté itéletét. — Adolar most lábaihoz omlott, kezét ajkához szorítá, és boldogságát hirdető angyalnak nevezé. — „Ő — kiálta-fel — ha harczba kerül szabadságom, megvivom azt, 's ha még árva seregem vezetője lehetek, mennyei bátorságot éleszt lelkemben; de neked szép herceglány jelen kell lenned; tekinteted neveli bennem egyedül a' bátorságot!“ — Amina megígérte jelenlétét mondván: „ha szívem dobogása elárulandja is irántad részvéteimet!“ — Hallgattak, csak szemeik beszélék szívugallásaikat, 's minden pillanat nagyobb lángra lobbantá a' szerelem tüzét keblökben. Még sokáig maradtak volna szótlan, bánatos érzésekbe merülve, ha a' durva börtön-őr nem zavarja csendjeiket. — Amina bánatos nyájassággal vált-meg a' kedves fogolytól, felkereste atyját, elbeszélé a' herczegnek meglegedését sor-sán, 's kétes gondok közt tölté óráit majd fájdalomtól elfogva, majd szép reményektől lelkesítve, míg a' nézőjáték napja feltűnt. — Midőn a' hangszerek recsegő hangja öszvecsődíté a' szivtelen nézőket, bátorsága hanyatlott. Atyjával halványon és remegve ballagott-fel egy magos néző-hely lépcsőin, melly veres bársonnal fedve 's arannyal ékesült.

A' tusapiaczt erős korlátok keríték, mellyeket számtalan kíváncsi érzéketlenek körzöttek. — A' vaskapu, melly kiadandó a' vadbikát, még csukva; midőn a' derék nemes vitéz nyugodtan, de bátor erős léptekkel előtűnt. Amina borzad a' szép áldozat látásánál, mellyet ő állított a' kétes örvény elejbe! — Hallotta a' vasajtó csikorgását, de csak félszemmel nézheté a' herohanó vadat a' Spanyolra törni; ki azonban ügyes mellék ugrással elkerülte halálát. A' szörnyű vad ismétlé orditva a' reárohanást, 's a' vitézt mind annyiszor ügyessége megszabadítá. A' vad megkettőzteti dühösségét, és fekete szarvait neki kerítve bőszyúltan rohan Adolarra. — Amina kebléből a' szerelem egy fájdalmas kiáltást szorított-ki, és eszméletlen rogyott vissza székébe. — Midőn a' mély szédülésből feleszmélt, boldogsága egét látta körüle kitarva; mert az első reá mosolygó angyalkép Adolaré volt, ki bánatos részvéttel igyekezett őt életre hozni. Amina felkelt, körültekintett, 's örömmel köszönté nehéz sohaj közt új életét; mert a' szörnyű vad Adolar fegyverétől megöletve a' tusapiacson vérében fulladozott. A' nép hirdeté a' győzőnek nevét, 's a' fejdelem maga is tetszést nyilváníta. — De addig, míg a' kívánt váltságpénz 's az arab rabszolgák Adolart kiváltanák, magánál tartotta, 's Adolart az egész udvar mint szabad vendéget üdvözlé.

Adolar és Aminának a' szerelem rózsaszaka tűnt-fel; szabadon vért szivök egymás iránt. — Hogyha a' teremő nagy templomában, a' természetben, zöldleves berekben, csak alvó madaraktól kör-

nyezve a' szép hold sápadt világánál biztosan egymás mellett ülének, mint gyenge esti szél szállt-ki ajkaikon a' szivreható „szeretlek!“ — Így szötte öszve sziveiket a' szerelemláncza; de Aminát még egy fentebbi lélek is szállta-meg. Szeliden folytak Adolarnak ajkáról a' keresztény hit tiszta jótékony tanításai, 's Aminában nagy hatást hagytak. — Fentebbi érzésekbe merülve áll a' este a' fejedelmi lak oszlopai közt, 's csudálta a' fényes napcsillag lementét, melly csak szüken hintegette már a' sugarakat az előtte elnyuló Orospedo hegylánczra. Aminát szokatlan bánat fogta-el, mintha a' lemenő napban boldogsága csillagát látná eltűnni. De mi után merengett, mint Adolar után? Barna nedves szemeit a' behomályosult ég felé emelte; sohajok repültek-fel kebléből ahoz, kinek bölcsesége a' szerencsét, mint a' nap-pályát kormányozza. Szívében erős kívánság támadott avval egyesülni, kinek szerelmét bírja. — De csak egy ut nyílt előtte annak eszközlésére, t. i. Adolarral szerelmén kívül hitét is megszítani. — Még azon estve kijelenté tehát elhatározását Adolarnak, hogy kereszténynyé kívánna lenni. Adolar örülvén e' szép elhatározásnak, a' szerelem boldogító útján elkészíté 's érdemésíté Amina szivét a' szép tudományra. — Amina, midőn kegyes szive reménységét egy szebb világban vetheté-meg, erős bátorságot érte keblében az élet veszélyeivel harczolni. Szerették egymást, de jövőjökbe nem mertek tekinteni, melly terhes felhőként lebegett édenjek előtt. Minden virágszál nyájasabban mosolyga most feléjük; minden emberi képen boldogságot képzeltek; a' fényes nap 's a' homályos egen tűnő csillagok szebb érzésekre hevíték őket. — Ekkor zavará-meg boldogságukat azon hír, hogy a' váltságpénz a' szabad Arabokkal megérkezett, 's Adolarnak szabadsága kiadatott.

(Végzet követhetik.)

HAZAI HIRLELŐ.

Gász h ir Debreczenből. Ujabb gyász borítá a' Tiszán túli t. ker. kir. ítélőtáblát t. Knézsik Ignác urnak, több tek. ns vármegye táblabírájának elhunytá által, ki apr. 12. reggel 3 órakor, két héti súlyos szenvedése után, életének 70-dik, bánatos özvegyével, t. Alsebesi Tormásy Francisca asszonynyal, töltött házasságának pedig 35. évében végzé számos köz hivatalban fáradozott, nyílt szive és egyenes lelkűsége által köz tiszteletet, szeretetet öröklött, földi pályáját. Tetemeit a' rom. cath. szentegyház szertartása szerint 13-kán kísérek a' köz temetőbe gyászoló rokonai, tiszt-társai, barátjai, és jó akarói.

I N N E P L É S.

Menyegzői szokások alsó Bretagne-ban.

Souvestre Emil, ki több év óta magát egészen Bretagne történetei tanulására szentelé, tanulmányainak következményét nem régiben egy „az utósó

Bretagne-ok" című történeti románban nyilvánítá. Következő előadás kivonatja az ott még most is divatozó menyegzőnek.

Nyolcz nappal a' menyegző előtt vőlegény és menyasszony, kiki a' maga részére, elkezdi a' meghívásokat; a' menyasszony vőféle kíséretében; a' vőlegény nyoszolójával. A' vőfél hosszú fehér pálczát visz kezében, az illető ház előtt megáll, 's hosszú beszédét versekben szavalja-el, melyben a' ház lakóit meghívja a' menyegzői vendégeskedésre, napot és helyet meghatároz, 's a' vendégség adóját megnevezi. Ezen beszéd gyakran imádságok és keresztvetések által szakasztatik-meg,

Végre elérkezik a' menyegző napja. A' verselő a' vőlegény 's ennek rokonai kíséretében föllép. A' menyasszony családja pítvarban tartozkodik egy másik verselővel, kinek tisztében áll az elsőnek minden szavaira válaszolni. A' vőlegény verselője előlép, mire következő beszédbe ereszkedik a' két fél.

A' kérdező. Jó napot földiek! Mivel ti itt henyén és innepi'eg öltözve álltok, reá fogtok érni néhány szó hallására. Mi utazók vagyunk, kik jó hirt hozunk. Legyetek olly szivesek, 's nevezzétek-meg e' ház lakóit.

A' felelő. Visszaadom mindnyájatoknak az idvezletet. Örömet hiszem, hogy becsületes emberek vagytok. Egyébiránt folytassátok utatokat Isten nevében, mert köztetek és közttem semmi viszonyok nem állhatnak-meg.

A' k. — Hogyan, koma? Azt még is hittem volna, legalább meghivandasz házadba, hogy pipára gyujtsak! Ha hogy idvezletem tetszett, felül reá még egy korty bort 's egy falat kenyeret is reméltem tőled. Ezek helyett te nekem nem mutatsz egyebet, mint ajtód kilincsét, 's itt kün hagysz állani a' naphéven. Mondsza, eretnek vagy-e, vagy az evangéliumbeli gazdag embernek fija?

A' f. — Egyik sem a' kettő közül. De már igen gyakran szóllottak-be hozzánk korhelyek, 's felfalák füstölt szalonnánkat; ez előrevigyzókká tett minket. De ha fáradtak vagytok, padot tétetek-ki számatokra, melyre leülhettek. Megelégszel ezzel?

A' k. — Földi, én korhely nem vagyok, hanem valamelly követségnek választottja, mely a' keresztény emberhez méltó. Mert irva áll a' szent írásban, hogy időknek előtte egy Elieser nevű férj ngyan azt tevé, mit én ma teszek. Továbbá irva áll, hogy Elieser tisztelettel fogadtaték, 's őt nem hagyák a' ház előtt állani.

A' f. — Igen, ha Elieser jönne hozzám, őt szivemből megölelném; mert ez hiteles és vallásos ember volt. De mai világban az utszák tele vannak hazugokkal és csalókkal, kik nekünk hegyeket és tengereket ígérnek, 's alig adnak-meg egy zabszemet. Ha te illy alakos vagy, ugy fordulj vissza! 's e' házhoz ne közelíts!

A' k. — Elieser, az én példaképem, igaz és hű volt. Isten őt egy fiatal leánykához vezeté, széphez, mint a' sivatag csillaga; jámbor emberek megnyiták e' követ előtt az ajtót, 's adának neki, a' mivel éhségét enyhitené. De ő mondá, nem akarok előbb semmit falatozni, mig küldetésemnek czélját meg nem mondom. És valóban nekem sincs veszteni való időm. Ugyan olly követségben járok, mint Elieser. Akármint tettetek is magatokat, e' házban egy fiatal leány rejtekezik. Mondjátok-meg neki, hogy a' z a l vagyok itt, kit ő jobban szeret, mint mindenkit e' földön; ő itt várakozik reá, hogy életét az övével örökre egyesítse. Elég a' szóvita és tettetés! Te tudod, hogy ezen férjfiú jól bírja magát és erkölcsös.

A. f. — Ha az ember téged így hall beszélni, azt kellene gondolnia, hogy már minden tisztában van. Hát azt gondolod, hogy a' fiatal leányzó ékesszólásodra mindjárt az első legénynek nyakába öltendi magát, mint valamelly szalmakéve, melyet utközben lábainkkal tapodunk?

A' k. — Az ifiú ember, ki őt kéri, nem azok közé tartozik, kiket el lehessen riasztani. Könnyűséggel szántja ő a' földet, 's egy nap alatt több barázdát húz, mint három napszámos. Ha feldül a' kocsí, egyedül maga állítja fel. Viadalban oldalbordáji vasból vannak, öklei aczélból, és kezében a' Penbas erősebb, mint katona kezében a' kard.

A' f. — 'S kivel hasonlithatnád össze a' hajadont, kit keressz? Láttad, milly méltósággal viszi fején a' maga kezefejte tejet? Ügyes és könnyed ő, mint a' virágzó lomb. Soha pillanata még férjira nem esett, 's ha a' táncz elkezdődik, szemérmes szízként áll, egy kezével anyját, másikával rokonait tartván. De ezen kellemes lény már nincsen itt; rég elhagyá apja hajlékát.

A' k. — Ámitasz engem. Temetőnek való a' tiszafa, kertnek a' rózsá, 's fiatal hajadonok arra vannak rendelve, hogy egy férjnek hajlékát diszessék. Ne veszejtsd lelkemet. Vezesd ide kezen azt, kit keresek, hogy a' menyegző ne késedelmeztesse, 's rokonainak szelid pillantatai rajta csüggyenek.

A' f. — Koma, neked engednünk kell; mert felette sürgető vagy. (Itt a' házába lép, 's öreg asszonyt vezet-ki.) Ez-e azon rózsá, melyet keressz?

A' k. — Ezen asszonyság tiszteletes homlokán látom, hogy világi tisztét beteljesíté; de ez már végezé azt, mit a' másíknak kezdenie kell: nem ez az, kit én keresek.

A' f. — (Egy fiatal özvegyet vezetvén-ki.) Itt láss egy ifiú leányt, szép mint a' nappal. Arczai két rózsá gyanánt virágoznak. Szemei kristályból vannak. Pillantása szívdobogást okoz. Az-e ez, kit keressz?

A' k. — Kétség kívül szelid és élénk ennek arcza, de úgy látszik nekem, mintha ezen kéz már többszer hozott volna italt a' szoptató üvegből, melyből a' csecsemők tápláltatnak.

A' f. — Te mindent észre veszsz. (Egy tíz éves leánykát hoz elő.) Talán ez az, kit keressz?

A' k. — Illyen volt az, kit én keresek 8 évvel ezelőtt. Ezen szép gyermek is fog egykor férjet boldogítani. De még sokszor fog a' fa mellett állani, midőn a' másí csak kosarára vár, hogy a' menyekzői asztalra vitessék.

A' f. — Elég! megérdemled azt kikapni, kit keressz. (A' menyasszonyt vezeti-ki.) Itt van választásod. Ide kezeiteket! Férjfi! neked most feleséged lesz, kit őrzendesz és boldogítandasz. Tedd, hogy őt idegenként házod küszöbe előtt ne lássuk sirni; mert az Isten boszút áll a' gyengékért és siránkozókért!

Most mind a' két család bemegy a' menyasszonyi házába. A' kérdező követi őket; de a' tüzhely előtt néhány lépésnyivel megáll.

A' k. — Idv e' háznak és azoknak, kik benne alusznak. Gyermeki korom óta, midőn anyám még karjain hordozott, mindig ohajtottam palotába léphetni. Ma végre teljesült kívánságom, mivel azon házába léptem, hol a' szépség királynéja lakik. Itt két lény van, mely egymást szereti, 's egymással egyesülni akar. (Letérdepel.) Ó minden ígének és tudásnak forrása! ihleld-meg nekem, mit kelljen e' két lénynek mondanom. (Feláll.) Jól van hát, ifiú hajadon! hajtsd-meg térdedet, 's hajtsd fejedet apádnak álló kezei alá. — Te sirsz? — Ó tekints apádra és szegény anyádra; ők is sirnak... de mennyivel

késérőbbek az ő könyeik a' tieidnél! Ők egy leánytól válnak-meg, kit karjainkon ringattak, 's még is ennek könnyeit is ő nekik kell törülgetni. Szelid apánézd leányodat, mint terjeszti feléd karjait. Jó anya! nyujtsd neki karjaidat! (A' leány megáldatik, ki rokонтul rokonhoz megy, és tőlek sirva elbűcsúzik.) 'S most elég! Eleget tettetek Isten parancsainak; te már férjedé vagy. Titeket pedig jelenlevő atyák és anyák! a' menyegzői tánczra meghívlak. Meghívom a' két komát, kik ezen fiatal párt keresztelőben tarták, hogy e' házasságban meg-egyezzenek és részt vegyenek. — A' halottakat, kik velünk rokonok voltak, nem hívom-meg, mert itt kimondott neveik sokaknak keserűséget szereznének. De kiki vegye-le kalapját, mint én, 's kérje az egyházat lelkeik nyugodalmáért." Minden jelenlevők halkán elmondják: „De profundis clamavi“ 's a' t. melylyet a' kérdező szokott előtték elmondani.

EM L É K M O N D Á S.

A l á z a t o s s á g b e c s e .

Tornyos nagy háznak szél esküdt ellensége,
Kisded viskóval van frigye 's békessége.

B E R T A L A N F I (Jesuita 1754-ben).

A' barátság tartós szelid virág ösvényünken, 's az érző szív nyájason és illón kötözi ezt egy nyalábkába a' szerelemnek tán szagosabb, szinesebb — de tartatlanabb virágával össze.

F Á Y után Barthi.

A' rossz elv gyűlöletesb a' rossz tettnél. Féktelen szenvedélyek rossz cselekedeteket szülhetnek: de rossz elvek magát az értelmet is elrontják, és megfosztják az érényhez visszatérhetéstől.

R O U S S E A U után Sósrévy.

Jegyzék az élet könyvéből. A' sors asztalán két billikom áll az ember számára két ellen nemű itallal megtöltve: egyik örömmel, másik fájdalommal. Rajtunk áll saját poharunkba keveréket készíteni azokból. Hogy pedig olly különféle keverékben szörpöljük az örömet 's fájdalmat poharunkból, azért van: mert a' két átlátszatlan anyagú billikom külső alakzata olly hasonló, hogy igen sok tapasztalás után is alig különböztetjük-meg azokat.

M A T I C S I N R E .

Szórejtvény.

1) Kétszer két betűből állok,
Magyar hon városa vagyok.
Első két betűm' vesd-el,
'S többim vigyázót jelel. | 2) Egy tag; négy betűvel írnak,
Minden emberben találunk.
Két elsőmet ha elveted,
Gondolatid' rá teheted. |
|---|--|

Z Ö L D V Ö L G Y I A L A J O S Váczról.

Előbbi rejtvény: A r a (meny).

Szerkezi R ó t h k r e p f G á b o r, halpiacz 86. szám.

Nyomt. T r a t t n e r - K á r o l y i, uri utsza 612.